

Kniha Daniel – číslo čtyřicet dva

Spojující články

Jeff Pippenger

2024-01-06

Jan Křtitel byl prorokem spojujícím článkem.

„Prorok Jan byl spojovacím článkem mezi dvěma údobími. Jako Boží zástupce vystoupil, aby ukázal vztah zákona a proroků ke křesťanskému údobí. Byl menším světlem, po němž mělo následovat větší. Janova mysl byla osvětlena Duchem svatým, aby mohl osvěcovat svůj lid; avšak žádné jiné světlo nikdy nesvítilo ani nikdy nebude svítit tak jasně na padlého člověka jako to, které vyzařovalo z učení a příkladu Ježíše. Kristus a Jeho poslání byly jen nejasně chápány, jak byly předobrazeny ve stinných obětech. Ani Jan plně nepochopil budoucí nesmrtelný život skrze Spasitele.“ Touha věků, 220.

Ježíš byl také prorokem spojujícího článku.

„Kristus ukázal cestu ze země do nebe. Je spojovacím článkem mezi oběma světy. Přináší člověku Boží lásku a shovívavost a člověka skrze své zásluhy pozvedá, aby se setkal s Božím smířením. Kristus je ta cesta, pravda i život. Následovat dále krok za krokem, bolestně a pomalu, vpřed a vzhůru po stezce čistoty a svatosti, je namáhavé dílo. Kristus však učinil hojné opatření, aby při každém dalším kroku v božském životě uděloval novou svěžest a božskou sílu. To je poznání a zkušenost, které všichni pracovníci v úřadě chtějí a musejí mít, jinak den co den přivádějí na Kristovu věc pohanu.“ Testimonies, svazek 3, 193.

Prorocké dílo Jana Křtitele zahrnovalo spojení pozemského řádu s nebeskou svatyní. První slova, která Jan pronesl, když poprvé spatřil Ježíše, byla:

Nazítrí Jan vidí Ježíše, jak přichází k němu, a praví: Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa. Jan 1,29.

Ačkoli však měl Jan označit přechod od starověkého Izraele k duchovnímu Izraeli, jeho porozumění tomuto přechodu bylo omezené.

Kristus řekl na obhajobu Jana: „Ale co jste vyšli vidět? Proroka? Ano, pravím vám, a více než proroka.“ Jan nebyl prorokem pouze v tom smyslu, že předpovídal budoucí události, nýbrž byl dítětem zaslíbení, od svého narození naplněným Duchem svatým, a byl Bohem ustanoven, aby vykonal zvláštní dílo jako reformátor a připravil lid k přijetí Krista. Prorok Jan byl spojovacím článkem mezi dvěma obdobími.

„Náboženství Židů se v důsledku jejich odpadnutí od Boha skládalo převážně z obřadů. Jan byl menším světlem, po němž mělo následovat světlo větší. Měl otrást důvěrou lidu v jejich tradice, připomenout jim jejich hříchy a přivést je k pokání, aby byli připraveni ocenit dílo Kristovo. Bůh sděloval Janovi skrze vnuknutí a osvěcoval proroka, aby mohl odstranit pověru a temnotu z myslí upřímných Židů, které se na ně po celé generace vinou falešného učení

snášely.“

„I ten nejnepatrnější učedník, který následoval Ježíše, byl svědkem jeho zázraků, naslouchal jeho božským naučením a slyšel potěšující slova plynoucí z jeho rtů, měl větší výsadu než Jan Křtitel, neboť měl jasnější světlo. Na rozum hříšného, padlého člověka nezasvítilo, ani kdy zasvítí, žádné jiné světlo než to, které bylo a je sdělováno skrze Toho, jenž je světlem světa. Kristus a jeho poslání byly prostřednictvím stinných obětí chápány jen nejasně. I sám Jan se domníval, že Kristovo kralování bude v Jeruzalémě a že tam založí časné království, jehož poddaní budou svatí.“ Review and Herald, 8. dubna 1873.

Apoštol Pavel byl rovněž prorokem spojujícího článku, který měl označit prorocké aplikace doslovného přechodu k duchovnímu. Chápal, že doslovný Jeruzalém již není Jeruzalémem prorockým, neboť tehdy přešel v nebeský Jeruzalém.

Neboť tato Agar jest hora Sinaj v Arábii a odpovídá nynějšímu Jeruzalému, neboť je v otroctví se svými dětmi. Ale Jeruzalém, který je nahoře, je svobodný; ten je matkou nás všech. Galatským 4,25.26.

Ve druhé kapitole 2. Tesalonickým, kterou jsme zkoumali, Pavel označil doslovný pohanský Řím za mocnost, jež zadržovala duchovní papežský Řím, aby nevystoupil na trůn až do roku 538. V této kapitole uvádí, že „člověk hříchu“, který sedí v chrámu Božím, byl týž „král“, kterého Daniel označil v jedenácté kapitole, verši třicátém šestém. Důkaz, že „králem severu“ v posledních šesti verších Daniela 11 je papežství, se stal klíčem k ustavení rámce pravdy, jež Future for America používalo od nárůstu poznání v roce 1989.

V téže kapitole Pavel označil dílo pohanského Říma, který zadržoval vzestup papežství až do doby, kdy bude pohanský Řím odstraněn, a tím určil, že „ustavičná oběť“ v knize Daniel je pohanský Řím. Tato pravda se stala samotným klíčem k ustavení rámce pravdy, který v roce 1798 přinesl rozmnožení poznání.

V dějinách Williama Millera bylo poselství zvěstováno tehdy, když mělo dojít k přechodu od filadelfského hnutí k laodicejskému hnutí. V dějinách Future for America nyní dochází k přechodu od laodicejského hnutí k filadelfskému hnutí.

Pravda, kterou Pavel vyložil v 2. Tesalonickým a která označila přechod od doslovného pohanského Říma k duchovnímu papežskému Římu, se stala rámcem Millerova prorockého porozumění. Jan Křtitel i Pavel byli povoláni, aby vysvětlili přechod od doslovného k duchovnímu. William Miller byl předobrazem Janem Křtitelem a v jeho díle bylo podstatné, aby rozpoznal vztah mezi pohanským a papežským Římem i přechod mezi nimi, ten přechod, který byl Jan povolán označit.

V knize Daniel je pět odkazů na „ustavičnou“, a ty vždy předcházejí symbolu papežské moci. V souvislosti s prorockým přechodem, o němž uvažujeme, všech pět odkazů zahrnuje přechod od doslovného Říma k duchovnímu Římu. „Ustavičná“ v knize Daniel je jednou z pravd znázorněných na dvou tabulích Abakukových, a je proto základní pravdou, která měla být obhajována; pravdou, jež měla být nakonec překryta falešnými a padělanými drahokamy a

mincemi. Není náhodou, že každá pravda znázorněná na obou posvátných grafech má přímá inspirovaná potvrzení ve spisech Ellen Whiteové. Odmítnout kteroukoli ze základních pravd (včetně „ustavičné“) znamená zároveň odmítnout autoritu Ducha proroctví.

„Potom jsem ve vztahu ke ‚Každodenní‘ viděla, že slovo ‚obět‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a k textu nepatří; a že Pán dal správný pohled na ni těm, kdo hlásali volání o hodině soudu. Když před rokem 1844 panovala jednota, téměř všichni byli sjednoceni ve správném pohledu na ‚Každodenní‘; avšak od roku 1844 byly ve zmatku přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek.“ Review and Herald, November 1, 1850.

Ti, „kteří hlásali poselství o hodině soudu“, rozuměli „ustavičné“ jako symbolu pohanství a/nebo pohanského Říma. Jejich porozumění zahrnovalo i skutečnost, že slovo „obět“ do daného místa v Danielovi nepatřilo, neboť je tam přidali překladatelé Bible krále Jakuba (lidskou moudrostí). Průkopnické chápání rovněž zahrnovalo, že „ustavičné“ bylo vždy představováno ve spojení s jedním ze dvou symbolů papežské moci a že pohanství („ustavičné“) vždy předcházelo papežskému symbolu. Vždy byly označovány v tom pořadí, v jakém vstoupily do prorockých dějin. Knihy Daniel a Zjevení se nikdy neodchylují od historické posloupnosti, v níž pohanství předchází papežství, a když kniha Zjevení uvádí třetí pustošící moc falešného proroka, je tato posloupnost vždy zachována.

Bez Pavlova poučení, že doslovné věci proroctví v časovém období kříže přešly do duchovní roviny, vzniká dilema ohledně Kristovy předpovědi o zničení Jeruzaléma, která se nachází ve všech evangeliích kromě Janova. Dva symboly papežství spojené s „ustavičnou obětí“ v knize Daniel jsou ohavnost zpustošení a přestoupení zpustošení. Tyto dva symboly představují znamení šelmy (ohavnost) a obraz šelmy (přestoupení).

Přestoupením, které papežství dovoluje vraždit ty, které pokládá za kacíře, je spojení církve a státu, přičemž církev má v tomto vztahu rozhodující moc. Daniel tedy představuje spojení církve a státu, jež je obrazem papežské šelmy, jako zpustošující přestoupení. Bible označuje modlářství za ohavnost a veškeré modlářství papežské moci je znázorněno jejím modlářským sobotním dnem, který Jan nazývá znaméním šelmy a Daniel ohavností, která pustoší.

A z jednoho z nich vyšel malý roh, který se nesmírně zvětšil k jihu a k východu i k překrásné zemi. A rostl až k nebeskému vojsku; a některé z toho vojska i z hvězd svrhl na zem a pošlapal je. Ano, vyvyšoval se až ke knížeti vojska; jeho prostřednictvím byla odňata ustavičná obět a místo jeho svatyně bylo strženo. A bylo mu dáno vojsko proti ustavičné oběti pro přestoupení; a svrhl pravdu na zem, jednal a dařilo se mu. Daniel 8,9–12.

Těmito verši se budeme podrobněji zabývat v jiném článku, avšak v jedenáctém verši byla mocí, která se vyvyšovala proti Kristu, pohanská římská říše, když se jej pokusila usmrtit při jeho narození a nakonec tak učinila na kříži. Verš uvádí, že „skrze něho“ (pohanský Řím) „byla odňata každodenní“. Hebrejské slovo přeložené jako „odňata“ je „rum“ a znamená „pozdvihnout a vyvýšit“. Pohanský Řím měl pozdvihnout a vyvýšit náboženství pohanství, a přesně to v dějinách učinil. Proto je nazýván „pohanským“ Římem.

Následující verš ukazuje, že papežskému Římu byl dán „zástup“ (vojenská moc), který byl proti „ustavičné oběti“, anebo ji měl překonat (pohanství). I to je historický fakt, neboť papežství použilo vojenskou sílu (ačkoli nikdy nemělo vlastní vojsko), aby překonalo omezení, jež bylo položeno jeho vzestupu k moci. Tato moc pocházela z pohanského Říma. Vojenská moc, kterou použilo, mu byla dána skrze „přestoupení“, neboť přestoupením, které mu umožnilo ovládnout vojska králů, kteří je v roce 538 dosadili na trůn, bylo přestoupení spočívající ve spojení církve a státu. Nejprve je v jedenáctém verši osloven pohanský Řím, přičemž je studujícímu sděleno, že pohanský Řím povstane proti Kristu a že vyvýší náboženství pohanství.

Následující verš popisuje přestoupení spojení církve a státu, které umožnilo papežství překonat a odstranit omezení, jež proti němu uplatňoval pohanský Řím. Dějiny potvrzují výklad obou těchto veršů. „Každodenní“ představuje buď pohanský Řím, moc, která stála proti Kristu, anebo náboženství pohanství, jež bylo vyvýšeno pohanským Římem. Po symbolu „každodenního“ pak následuje papežství, neboť označuje přestoupení spojení církve a státu, které právě vybavuje papežství vojskem, aby za ně konalo jeho špinavou práci. Danielovo třetí použití výrazu „každodenní“ je otázkou, která přináší odpověď, jež je ústředním pilířem adventismu.

Potom jsem slyšel, jak jeden svatý mluví; a jiný svatý řekl onomu určitému svatému, který mluvil: „Jak dlouho bude trvat vidění o ustavičné oběti a o pustošícím přestoupení, jež vydává svatyni i zástup v pošlapání?“ Daniel 8,13.

V tomto verši je položena otázka, jak dlouho bude trvat vidění, a je tak požadována odpověď vyjadřující dobu trvání, nikoli určitý časový okamžik. Otázka nezní, k jakému datu bude vidění naplněno, nýbrž jaká je doba trvání vidění. Verš se neptá „Kdy?“, ale „Jak dlouho?“ Vidění se týká pustošících mocností pohanství, znázorněného jako „ustavičné“, a papežství, znázorněného přestoupením papežství, k němuž dochází, když smilní s králi země. Tyto dvě pustošící mocnosti, pohanství následované papežstvím, měly po dobu „sedmi časů“ pošlapávat svatyni i zástup.

Je důležité si uvědomit, že pošlapávání doslovné svatyně, které začalo v době Babylóna a pokračovalo až ke zničení Jeruzaléma pohanským Římem v roce 70 po Kr., vykonávaly od počátku až do konce dějin pohanské mocnosti. Doslovnou svatyni i doslovný zástup (Boží lid) tedy pošlapávalo doslovné pohanství v množném čísle. Avšak duchovní Řím pošlapával duchovní Jeruzalém a duchovní Izrael.

Nádvoří, které je vně chrámu, však vynech a neměř je, neboť bylo dáno pohanům; a svaté město budou pošlapávat čtyřicet dva měsíce. A dám moc svým dvěma svědkům, a budou prorokovat tisíc dvě stě šedesát dní, oděni v žíněných rouších. Zjevení 11,2,3.

Jan Křtitel byl prorokem spojovacího článku, který označil změnu období správy od pozemské svatyně k nebeské, aniž by znal plnost svého díla. Pavel byl prorokem spojovacího článku, který označil změnu období správy od doslovného Izraele (zástupu) k duchovnímu Izraeli. Jeruzalém, který byl po dvaadvacet měsíců pošlapáván, byl duchovní Jeruzalém.

„Zde uvedená období — ‚čtyřicet a dva měsíce‘ a ‚tisíc dvě stě šedesát dnů‘ — jsou totožná a obě stejně představují dobu, po kterou měla Kristova církev trpět útlakem ze strany Říma. Těchto 1260 let papežské nadvlády začalo roku 538 po Kr., a mělo proto skončit roku 1798. V

té době vstoupilo do Říma francouzské vojsko, zajalo papeže a ten zemřel ve vyhnanství. Ačkoli byl brzy poté zvolen nový papež, papežská hierarchie od té doby již nikdy nebyla schopna vykonávat moc, kterou předtím měla.“ Velké drama věků, 266.

Pavel rozpoznal, že při přechodu, k němuž došlo v dějinách kříže, se duchovní Jeruzalém, který „je nahoře“, stal městem, které si Bůh zvolil, aby do něho vložil své jméno, a doslovný Jeruzalém přestal být Jeruzalémem biblického proroctví.

Neboť tato Agar jest hora Sinai v Arábii a odpovídá nynějšímu Jeruzalému, neboť je v otroctví se svými dětmi. Ale Jeruzalém, který je nahoře, je svobodný; ten jest matkou nás všech. Galatským 4,25.26.

Této pravdě je nezbytné správně porozumět a falešné použití doslovného Jeruzaléma jako symbolu biblického proroctví je součástí klamu vytvořeného jezuity, aby podkopal pravdu, že římský papež je antikrist. Toto falešné učení vytváří v odpadlém protestantismu přesvědčení, které jim umožňuje nesprávně pohlížet na moderní židovský národ Izrael jako na symbol proroctví. Doslovný Jeruzalém přestal být Božím Jeruzalémem v době kříže.

„Město Jeruzalém již není posvátným místem. Spočívá na něm Boží kletba pro odmítnutí a ukřižování Krista. Leží na něm temná skvrna viny a nikdy již nebude posvátným místem, dokud nebude očištěno očištnými ohni nebes. V době, kdy tato země prokletá hříchem bude očištěna od každé poskvrny hříchu, Kristus znovu stanou na Olivové hoře. Jakmile na ní spočinou Jeho nohy, rozestoupí se a stane se velikou rovinou, připravenou pro město Boží.“ Review and Herald, 30. července 1901.

Význam rozlišení mezi doslovným Jeruzalémem a duchovním Jeruzalémem bude pojednán při zkoumání Kristova proroctví o konci světa. Počtvrté Daniel označuje „každodenní“ v jedenácté kapitole.

A vojska povstanou z jeho strany, poskvrní svatyni pevnosti, odstraní ustavičnou oběť a postaví ohavnost pustošící. Daniel 11,31.

Tento verš určuje dílo pohanského Říma při dosazení papežství na trůn země v roce 538. „Ramena“ představují vojenskou sílu pohanského Říma, která se postavila na podporu papežství počínaje Chlodvíkem, králem Franků, v roce 496. Po Chlodvíkovi působili na dosazení papežství i různí evropští králové, avšak verš určuje čtyři věci, které evropští králové (ramena) učinili pro papežství, jakmile přestoupili tím, že uzavřeli spojenectví církve a státu s nevěstkou z Týru.

Jakmile se postavili na stranu papežství, „poskvrnili“ neboli zničili město Řím, které bylo symbolem síly jak pohanského, tak papežského Říma. Poskvrnění zmíněné v tomto verši se v průběhu let opakovaně uskutečňovalo, neboť město Řím bylo vystaveno nepřetržitým vojenským útokům. Tito evropští králové (ta ramena) také „odstraní každodenní“. Hebrejské slovo přeložené v tomto verši jako „odstraní“ není „rum“, jak tomu bylo v osmé kapitole. V tomto verši je slovo přeložené jako „odstraní“ „sur“ a znamená odstranit. Ramena evropských králů odstraní v roce 508 pohanský odpor proti vzestupu papežství. Potom v roce 538 tato ramena dosadí papežství na trůn země. A pak na Orleánském koncilu, právě v tom roce, papežství zavedlo nedělní zákon.

Neděle jako den bohoslužby je tím, co sestra Whiteová nazývá „modlářským“ sabatem, a modlářství je dokonalou biblickou definicí slova „ohavnost“. V roce 538 paže pohanského Říma postavily ohavnost pustošící.

„Všichni, kdo budou vyvyšovat a uctívat modlářskou sobotu, den, jemuž Bůh nepožehnal, pomáhají ďáblu a jeho andělům veškerou mocí svých schopností daných od Boha, které zvrátili k nesprávnému užití. Pod vlivem jiného ducha, jenž zaslepuje jejich rozlišovací schopnost, nemohou vidět, že vyvýšení neděle je zcela ustanovením katolické církve.“
Selected Messages, kniha 3, 423.

Proroctví i dějiny podporují výklad, který jsme právě určili pro třicátý první verš. Když říkáme, že proroctví tento výklad podporuje, máme na mysli skutečnost, že existují i další proroctví, která se zabývají týmiž skutečnostmi, aniž bychom je v této chvíli do rozpravy zahrnovali. Páté a poslední místo, kde Daniel používá výraz „ustavičná oběť“, se nachází ve dvanácté kapitole.

A od té doby, kdy bude odňata ustavičná oběť a postavena ohavnost zpusťování, bude tisíc dvě stě devadesát dnů. Blaze tomu, kdo vytrvá a dojde až do tisíce tří set třiceti pěti dnů. Daniel 12,11.12.

Proroctví i dějiny dosvědčují, že v roce 508 odpor proti vzestupu papežství v podstatě skončil, když byla vykořeněna poslední ze tří zeměpisných překážek (Gótové), jak uvádí sedmá kapitola Danielova.

Pozoroval jsem rohy, a hle, vystoupil mezi nimi jiný malý roh; před ním byly tři z prvních rohů vyvráceny i s kořeny. A hle, na tomto rohu byly oči jako oči lidské a ústa, která mluvila veliké věci. Daniel 7,8.

Odstranění tří rohů je znázorněno na dvou posvátných deskách a když byla třetí z těchto tří zeměpisných překážek v roce 508 vypuzena z města Říma, byl odstraněn odpor proti vzestupu papežské moci. Vztyčení, o němž se hovoří v jedenáctém verši, představuje třicet let mezi roky 508 a 538. Vymezuje třicet let, během nichž byla dokonána příprava k ustanovení člověka hříchu v chrámu Božím.

Slovo přeložené jako „odňato“ je také „sur“, což znamená odstranit, a roku 508 byl odpor proti vzestupu papežství odstraněn (odňat). Od tohoto data vás tisíc dvě stě devadesát let přivádí do roku 1798 a ke smrtelné ráně papežství. Tisíc tři sta třicet pět dnů vás přivádí k prvnímu zklamání a k počátku doby prodlení na samém konci roku 1843. Verš zaslibuje požehnání těm, kdo „docházejí“ k roku 1843. Slovo „docházejí“ znamená dotknout se. První den roku 1844 označuje první zklamání, ale poslední den roku 1843 se dotýká prvního okamžiku roku 1844. Poslední den roku se dotýká prvního dne roku následujícího. Požehnání spojené s tímto datem je potvrzeno dějinami a proroctvím.

V příštím článku budeme pokračovat v našem zkoumání významu „the daily“ jako základní pravdy.

„Všechna poselství daná v letech 1840–1844 mají být nyní předkládána s mocí, neboť je mnoho lidí, kteří ztratili správnou orientaci. Tato poselství mají zaznít ke všem církvím.

„Kristus řekl: ‚Blahoslavené jsou vaše oči, neboť vidí, a vaše uši, neboť slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví lidé toužili spatřit to, co vidíte vy, ale nespatriili to, a slyšet to, co slyšíte vy, ale neslyšeli‘ [Matouš 13,16.17]. Blahoslavené jsou oči, které viděly to, co bylo spatřeno v letech 1843 a 1844.

„Poselství bylo dáno. A s opakováním tohoto poselství by nemělo být žádné prodlení, neboť znamení doby se naplňují; závěrečné dílo musí být vykonáno. Velké dílo bude vykonáno v krátkém čase. Brzy bude z Božího ustanovení dáno poselství, které vzroste v mocné volání. Pak Daniel povstane ve svém údělu, aby vydal své svědectví.“ Manuscript Releases, svazek 21, 437.